

[Hans Thyge Jacobsen.]

Art. Statens Myndighed hviler jo til syvende og sidst paa Bajonetterne. Til daglig ses de ikke, heldigvis, til daglig er Bajonetternes Forløbere, som jo er Stemmesedlerne og Skattebilletterne, tilstrækkelige, i hvert Fald, og Gud ske Lov for det, her i vort Fædreland. Men med Barmhertighedens Gerninger har Statens Lovgivningsvirksomhed intet som helst at gøre, kan ikke have det, og det synes jeg, vi skal erkende. Og saa skal vi mødes paa denne Erkendelses Grund, saa skal vi undgaa at skyde hverandre i Skoene enten et ubarmhertigt Sindelag eller, som det jo sker fra modsat Side, et pladderhumanistisk Sindelag. Begge Dele er Beskyldninger, som i denne Sammenhæng svæver frit i Luften.

Mig forekommer det, at den Begrundelse, som vi her søger, kun kan findes, naar vi ganske og aldeles opgiver at ville udlede den af Begreber eller Teorier og anbringer os loyalt midt i den Virkelighed, som nu er vores Virkelighed. Vi vil saa uundgaaeligt finde, at den Tilstand, hvori vi eksisterer som Mennesker og som Borgere, er en Tilstand, hvorunder Helhedens, Samfundets Vilkaar og Skæbne er af afgørende, af bestemmende Betydning for det enkelte Menneskes Skæbne og Vilkaar, og hvor omvendt i lige Maade det enkelte Menneskes, den enkelte Borgers Vilkaar og Skæbne betinger Helhedens Vilkaar og Skæbne. Med andre Ord, vi staar her og ser for vore Øjne en Vekselvirkning finde Sted, og vi ser yderligere, at vor Velfærd beror paa, om denne Vekselvirkning finder Sted saa uhindret, saa livligt som muligt, saa rigt som muligt, og saa finder vi, at her har Staten sin Opgave: at fremme Vekselvirkningen, at rydde Hindringerne for Vekselvirkningen af Vejen, saa at Vekselvirkningen kan blive til Fremme for alle Samfundets Borgere, hvad enten de nu betragtes som Enkeltmennesker eller som Led i det store Hele. Thi man kan jo kalde denne Tilstand for et ordnet Samfundsliv, hvis man vil det — og det er jeg tilbøjelig til —, man kan ogsaa kalde den for et ganske uordentligt Naturliv, som andre er tilbøjelige til, f. Eks. Magister Harald Nielsen, men det er jo komplet ligegyldigt, hvad vi kalder det, for dette er vor Virkelighed, den, som vi har at eksistere i, den, som vi har at være loyale imod, hvis det skal gaa os og vort Folk vel. Og hvad bryder Virkeligheden sig om, med hvilke Navne, Begreber, vi udsmykker den? Virkeligheden ophører ikke med sin Fordring om at blive respekteret og respekteret i sin fulde Udstrækning.

De Foranstaltninger, som Staten kan iværksætte for at lette Vekselvirkning, kan jo nu være forskellige, men hævet over al Tvivl er det, at blandt de mest paakrævede Foranstaltninger er saadanne, som skal hindre, at Erhvervsløshed, Erhvervsudygtighed, Sygdom, Invaliditet og Alderdom langsomt lægger sig hemmende ind over Vekselvirkningen eller, som i andre Lande, katastrofalt afbryder den. Og det er dernæst lige saa utvivlsomt, at Maaden, hvorpaa Staten løser denne sin Opgave, den af Virkeligheden paalagte Opgave, er af afgørende Betydning. I selve Maaden rummes der Muligheder saavel for Hemning som for Fremme. De altid faststaaende Former for Statens Indgriben i dette Forhold er klare og tydelige, nemlig at dæmme op for Følgerne af Erhvervsudygtighed, Alderdom, Invaliditet og Sygdom, henholdsvis genoprette eller bevare Erhvervsevnen, hvor dette lader sig gøre, med andre Ord, Individets Effektivitet som Deltager i Vekselvirkningen skal i videst muligt Omfang søges opretholdt. Dette er det saglige Formaal for al Sociallovgivning, dette og dette alene, og ethvert andet Formaal, som man maatte søge at røgte under Udøvelsen af Arbejdet paa Sociallovgivningens Omraade, er usagligt og maa afvises som usagligt. Mon ikke dette er ved at være noget, som vi alle kan enes om, hvad enten vi kommer fra den ene eller den anden Partigruppering?

Det er for mange en vistnok overraskende Kendsgerning, den, som den højtærede Socialminister gjorde opmærksom paa sidste Aar under første Behandling af Folkeforsikringslovforslaget, at af vort Lands samtlige Skatteydere er der kun 18 pCt., som svarer Indkomstskat til Staten af over 3 000 Kr.s Indkomst, medens de 82 pCt. ligger under denne Grænse, svarer Indkomstskat til Staten af under 3 000 Kr.s personlig Indkomst. Men hermed indtræder jo hos Flertallet af Menneskene, hvad enten de findes i den ene eller den anden Befolkningsdel, visse raadende Forestillinger i en helt ny og overraskende Belysning, Forestillinger om, at under Arbejdet med Sociallovgivningen staar den ene Part, som vil varetage de understøttedes Tarv, overfor den anden Part, som vil røgte Skatteydernes Tarv. Denne Forestilling hører altsaa ingen Steder hjemme, den har altsaa kun de 18 pCt. Sandsynlighed for sig. Forholdet i Dag er jo meget mere udpræget dette, at vi alle maa spørge os selv om, hvor meget vi som erhvervsdygtige Borgere i Landet og uden at blive mindre erhvervsdygtige mener, at vi kan tillade os at an-